

Americká tragédie

Osm let před 11. zářím 2001 se v Americe udála jiná, z celosvětového hlediska nepoměrně menší, tragédie, o to větší stopu však zanechala v duších všech zúčastněných. Mistrovství světa 1993 v Kalifornii bylo pro většinu z nás prvním výletem do země neomezených možností a vůbec první účastí českých volňáskářů na mistrovství za „velkou louží“. Za socialismu měli sice reprezentanti od státu při výjezdu „full service“ ale jezdilo se pouze po Evropě, případně do Asie. Tedy pro nás - 3 větroňáře, 3 gumičkáře a šéfa výpravy Jirku Kalinu to byl svátek všech svátků.

Přípravě jsme všichni věnovali maximum, díky tomu, že mistrovství bylo až koncem října, mohli jsme ještě celé léto ladit a pilovat nové modely. Noc před odletem byla celá výprava pohromadě a spali jsme v Praze u známého Jirky Kaliny. Již ten večer nás gumičkář Pepík Klíma seznámil se svojí novou videokamerou, kterou mu na cestu koupili jeho vnímaví a velmi milí společníci ve firmě. Měl na ni zdokumentovat každíčku minutu našeho třítydenního výletu. Byli jsme rádi, že je někdo ochotný udělat dokumentaci našeho zaoceánského dobrodružství a pak ji všem poskytnout.

Let přes Atlantik a celé Spojené státy trval přes devět hodin a byla to celkem nuda, kterou nám zpříjemňoval Pepík svou historkou o nové kameře od společníků. Při přistání v San Francisku jsme ji všichni znali už nazpaměť a měli kamery i společníků plné zuby. Bohudík v následujících dnech neměl Pepík už tolik času na vyprávění, protože natáčel všechny zajímavosti a neuvěřitelnosti Nového světa - a že jich bylo hodně.

Mistrovství se konalo nedaleko městečka Lost Hills, kde mají modeláři koupeno kus pouště. Asi díky malé vlhkosti vzduchu je tam obloha velmi tmavá a několikrát se mi stalo, že jsem ztratil éro nad hlavou ve výšce pouhých asi 150 - 200m. Naštěstí alespoň za dobu našeho pobytu stoupáky výš nesahaly a po kopnutí jsem éro na obloze zase „našel“.

Měli jsme půjčený mikrobusek GM a v něm absolvovali všechny přesuny. Při cestě na zahajovací ceremoniál, kdy jsme byli v časovém skluzu, přišlápl Jirka trochu víc plyn. Po chvíli nám najednou za zadkem zakvílelo a zablikalo americké policejní auto. Jirka sjel na krajnici a zastavil. Dosud podřimující posádka se probrala a zjišťovala, co se děje. Lád'a Kubeš mladší si vzpomněl na varování v průvodci Amerikou, že policisti při podezřelém pohybu hned střílí a zařval: „Všichni ruce na palubní desku!“ Lád'a Kubeš starší si uvědomil, že není připoután a ve snaze to napravit si pověsil popruh alespoň na krk, protože nešel zaklapnout. Policista mezitím zastavil za námi a došel ke dveřím řidiče. Když nás viděl, ztuhl, s rukama napřaženýma před sebe a bojící se pohnout i hlavou, nechal nás pokračovat v cestě bez pokuty.

Bydleli jsme v krásném a překvapivě i poměrně levném hotelu Ramada Inn. Byl poslední den před mistrovstvím a my chtěli ještě naposledy potrénovat. Ivan Hořejší vyrazil připravit auto a Pepík hned za ním, že ještě nafilmuje hotel zvenku v odpoledním slunci. Já a Pavel Motalík jsme stáli na balkoně našeho pokoje a sledovali dění v naději, že nás Pepík také natočí. Mikrobusek stál zaparkovaný přímo proti nám, předkem k protějšímu obrubníku a zadními dveřmi do ulice. Ivan nasedl na místo řidiče a nastartoval, přitom se spustilo rádio. Pepík položil bednu s letadly za zadní dveře a poodešel, chtěje najít vhodný záběr pro kameru. Zatímco natáčel hotel, Ivan si uvědomil, že by nám zkrátil cestu, kdyby s autem couvl k protějšímu chodníku, ve zpětných zrcátkách nikoho neviděl a tak začal couvat. S Pavlem jsme to viděli jako na dlani. Auto couvá a tlačí před sebou po hladkém asfaltu Pepíkovu bednu. Řvali jsme stůj. Pepík také, poté, co v hledáčku kamery uviděl, co se děje. Jenže Ivan díky rádiu nic neslyšel. Bedna klouzala po asfaltu před autem snad pět metrů, pak ale narazila na obrubník a s třeskotem se roztránila.

Pohled na roztrášená letadla, která Pepík vyndával z rozbité bedny, jsem psychicky neunesl - udělalo se mi špatně od žaludku. Kdyby se to stalo alespoň až po mistrovství!

S narychlo opravenými modely sice Pepík mistrovství odlétal, ale hluboko pod možnostmi mistra světa z roku 1971. Zbytek cesty byl poznamenán touto katastrofou a oba hlavní aktéři spolu dlouho nemluvili - i když každý na tom měl svůj díl viny. Já od té doby nikdy nestavím bednu před ani za auto, ale vždy jen z boku. I tak se ale před vyjetím raději jdu podívat, jestli tam nějaká neleží...